

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT, ÉS NÉKI ADJATOK DICSŐSÉGET!” (Jel. 14:7.) SOLI DEO GLORIA!

RADOSTYÁNI SION

A RADOSTYÁNI EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA * XXIX. ÉVFOLYAM 3. SZÁM * 2021. OKTÓBER * SZERKESZTI: VÁRADY ZSOLT

A TARTALOMBÓL: Levél az Olvasóhoz * Igehirdetés * Versek: Nádudvari Nagy János: Krisztus figyelemztetése a presbiterekhez és A Biblia * Kondói krónika, hírek * Kondói Hírnök * Versek: dr. Luther Márton: Erős vár a mi Istenünk és Ady Endre: Október 6. * Várady József Kondó posztumusz díszpolgára * Magyar szemmel: dr. Szabó Lajos: Imádság * Bartal Klára: 1956.
* Sir John Bowring a magyar nyelvről * Radostyáni krónika, hírek *

A radostyáni gyülekezet újkenyéri úrvacsoraosztás után 2021. szeptember 12-én. Csák Istvánné, Szabó Olga, Kuttor Lászlóné, Sarkadi Istvánné, Kiss Norbert, Papp József, Papp Józsefné, Gyöngyösi István, Nánási Józsefné, Rácz Gábor, Csák Tamás, Rácz Jánosné, Gál Gyuláné, Kiss Richárd, Gyöngyösi Istvánné, Deák Ferenc, Molnár Béláné, Várady Gergely Zsolt, Kós Jenő, Sülyi Imréné, dr. Dézsi Ferenc

„AZÉRT TENÉKED KÖNYÖRGÜNK: TÁMADJ FEL MOST MI MELLETTÜNK, EMELD FEL ZÁSZLÓDAT KÖZTÜNK, VIADALMUNKBAN LÉGY VELÜNK: BIZTASS, HOGY MEG NE RETTENJÜNK.” (398. dicséret 4. verse)

Levél az Olvasóhoz

Múltunk ismerete képessé tesz bennünket a tanulságok levonására. Mik voltak elkövetett hibáink, amelyek következményei máig hatóan meghatározzák nemzeti és ezen keresztül mindennapos életünket. Ha a múlt ismeretét végképp eltörlik, kiradírozzák egyéni és kollektív tudatunkból, akkor a nemzet könnyen manipulálható tömeggé degradálódik. Elveszítjük kapcsolódási pontjainkat. Hiszen ezernyi szállal kötődünk e haza minden szegletéhez, minden rögéhez. Ismerni történelmünket annyit tesz, hogy érezzük, nem idegenekként élünk itt. Ezen a földön küzdöttek őseink. Ezeket az utakat rótták nap mint nap. Más eszközökkel, de az őket körülvevett tér ugyanaz volt. Kondó, Radostyán, Haricza, Nyögő, Kutyás hegy, Bocsonya, Pást, Vadalmás, Kis- és Nagybalázs, Simóka, Telek, Hagymás és sorolhatnánk még nagyon sokáig. A múlt ismerete nélkül homályban tapogatózunk a jelenben a bizonytalan jövő felé. S ha bizonytalanok vagyunk, gyengék is vagyunk. S ha gyengék vagyunk, kiszolgáltatottak is vagyunk. Mások kénye-kedve dönt akkor sorsunkról, s nem mi határozzuk meg létünk életfeltételeit, a törvényeket, melyekhez igazodnunk kell. A múlt ismerete bölcsé tehet. Megértünk valamit abból az emberi nemzedékeken átívelő hősi küzdelemből Istennel az életért, a Hazáért, szeretteinkért, minden jóért és szépért, nemes ügyért, amit nem mi kezdtünk, de nem folytatnunk nem lehet. Egy láncszem vagyunk a nemzedékek hosszú sorában. S nehogy gyengének bizonyuljunk, mert ha elpattan a szem, elszakad a lánc, vége a folytonosságnak. S akkor talán hiábavalóvá tesszük őseink erőfeszítését, életért, megmaradásért folytatott küzdelmét. Ismerve azért a múltat, atyáink küzdelmeit, tanulva tévedéseikből, de látva Istenbe vetett hitük megtartó erejét, erőt merítve helytállásukból, rendíthetetlenül álljunk a jelenben, tudván, hogy a mában meghozott döntések meghatározzák eljövendő sorsunkat. Bölcsességért pedig imádkozunk szüntelen, hogy adassék nekünk! Így lehet reménységünk, hogy mindenek ellenére megmaradhatunk, újra benépesíthetjük és megtarthatjuk drága örökségünket, győzedelmeskedhetünk ellenségeink felett, bajokon, nehézségeken, és boldog jövő felé visz utunk. Boldog jövő felé, amely Isten kezéből jön.

REFORMÁCIÓRA

„Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok neki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.”

János 4:14. Olvasandó még: János 4:4-15.

Örökkévaló Isten, gondviselő mennyei Édesatyánk! Hálás szívvel magasztaljuk szent nevedet ezen a reggelen, mert megtartottad gyarló életünket, megáldottál bennünket testi-lelki javaiddal, testvéri közösséggel, igéd világával, Lelked vezetésével, szent tudománnyal. Légy irgalmas hozzánk ezután is, Fiad nevében, üdvözítő Jézusunkért kérünk, hallgass meg minket! Ámen.

Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban! Jézus sokat vándorolt Galilea, Júdea vagy éppen földrajzilag a kettő közötti Samária poros útjain faluról falura és városról városra, hogy örökérvényű szavaival, vagy az isteni hatalommal végbevitt csodákkal hirdesse mennyei Atyja országának elközeledtét. Hirdette, hogy akinek van füle a hallásra, hallja, akinek van szeme a látásra, lássa meg, hit által értse meg a titkok titkának titkait, amit földi értelemmel képtelen megragadni a halandó, mert meghaladja elméjének korlátait. S ha nem falvakban és városokban járt Urunk, akkor legtöbbször félsivatagos helyeken, kopár sziklák között haladt. Tikkasztó nap-sütésben, porosan, sokszor fáradtan, de mégis fáradhatatlanul ment, mert meg nem állhatott, míg tartott a nappal, a munkálkodásra adatott idő, hogy Atyja akaratát cselekedje, hirdesse az igét. Olykor azonban oázisokat is érintett útja. S ha talált egy oázist, egy kutat, az a felüdülésnek és az erőgyűjtésnek áldott állomáshelye lett. Jákób kútja Samáriában Sikár mellett is ilyen lehetett. Még ma is megvan – mondják. Leült a forrásnál tanítványaival a fáradt vándor, hogy megpihenjen. S miközben tanítványai kenyérért mennek a városba, egy samaritanus asszony érkezik a kúthoz. Csodás és meglepő párbeszéd alakul ki közöttük, akik az akkori szokás szerint szóba sem állhattak volna egymással, férfiú ismeretlen nővel, nem samáriai egy samáriaival. És már nem is a kútban lévő vízről van szó, ami egyébként is túl mélyen van, hanem az isteni éltető ígéről, amely lélek és élet. A lelki forrásból a lélek szomjúságának oltására élő víz fakad fel, az Isten igéje.

Ha valaki volt már igazán szomjas meleg nyári napon, az tudja, mit jelent a hűsítő, tiszta víz. Életet a szomjhalállal fenyegetettnek. Így van ez, testvéreim, akkor is, amikor a lélek szomjazik, hiszen van lelki szomjúság is. Ezt nem vízzel, hanem az Isten igéjével lehet csillapítani. Az a víz, amit Jézus ad, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz abban, aki megkóstolja. Aki abból iszik, soha többé meg nem szomjúhozik. Aki abból iszik, hisz abban, akit az Atya e világra küldött. Aki

abból iszik, annak megváltozik az élete. Jobbá lesz. Meglátja tévedéseit, erőt nyer küldetéséhez. Nem reménytelen többé, mert tudja, vallja református címermondatunkkal a római levélből az igét: Ha Isten velünk, ki ellenünk. Valaki azt mondta, mindenki. De a mindenkinél is hatalmasabb Az, aki eget és földet teremtett. Gondoljuk most végig életünket. Hányszor segített meg, lettünk győztesé akkor is, amikor alkalmatlanok voltunk a küzdelemre, és az életre is egyáltalán. És mégis megőrzött bennünket, megerősítette futásunk, adott új célt, értelmet küzdelmeinknek. Új erőre kaptunk, mint mikor a fáradt és szomjas vándor a forrásnál megpihenve merít annak vizéből, hogy szomjúságát csillapítsa.

A beduinok homokvihar után egyből kitisztítják a forrást, mert az nekik életet jelent. Forrás nélkül nincs élet. Mi hallhattunk olyant itt ebben a faluban is, hogy betömték földdel, szeméttel a régi kutakat. Balga cselekedet volt. Ha a lelki forrást temetjük be, nem tisztítjuk meg a szeméttől, az még kárhozatos is. Elő kell ásni könyveink halmaza mögül a forrást, a Bibliát. Meg kell keresni. Minden házban kell lennie. Református iskolások is kaptak tanulmányaik kezdetén, konfirmándusok is konfirmációkor. Örököltünk régi családi bibliákat, családi életesemények bejegyzéseivel nagy- és dédszüleinktől. Csak elő kell újra venni. Megvan-e még? És olvasni naponta. Mert az Istennek ígéje, a Forrás, amiről Jézus beszélt egykor a samáriai asszonnyal, az örök életnek kútforrása, mert aki abból a vízből iszik – soha örökké meg nem szomjúhozik, hanem az a víz,, amelyet én adok néki – mondja Jézus – örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.

A reformáció ezt a kútforrást tisztította meg, amikor Luther Márton kalapácsütéseivel elindult a középkori katolikus egyház megújulása. Azóta is tart, vagy kellene tartania az *ecclesia semper reformari debet* értelmében. Megtisztulni emberi előírások, formaságok lelket megkötöző terheitől. Megváltoztatni végső pusztulásába rohanó világunk Istentől elvetemedett életét, különösképpen magyar nemzetünkre vonatkozóan. Mert mi, keresztyének sója és kovásza kell legyünk a világ életének. Vissza kell térni minden élet forrásához, meríteni belőle, abból a vízből, amelyről Jézus beszélt egykoron a samaritánus asszonynak, mert aki abból a vízből iszik, soha örökké meg nem szomjúhozik, hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne. Így legyen! Ámen. (V.Zs.)

Köszönjük igédet, az örök élet beszédjét, mely lelkünket táplálja, hitünk szomjúságát oltja ebben az elvetemült világban. Köszönjük, hogy tieid lehetünk, hogy dicsőségedre élhetünk, hogy szerethetünk, mert van kit, köszönjük, hogy igédet most is hirdeted üdvösségünkre, hogy általa megerősödjünk küzdelmeinkben, megállhassunk keresztsjeink súlya alatt, és mint Szentlelked által vezetettek, legyőzhetetlenek legyünk ebben a világban. Oltalmazd az Anyaszentegyházat, gyorsan fogyó gyülekezeteinket, gyógyítsd a betegeket, erősítsd a gyengéket, vigasztald a gyászolókat! Áldd meg nemzetünket, széttöretett Hazánkat, hogy örök dicsőségedet hirdessük, szeretetben betöltve parancsolataidat a mi üdvösségünkre! Jézusért, a mi üdvözítőnkért hallgass meg minket! Ámen.

Nádudvari Nagy János: Krisztus figyelmeztetése a presbiterekhez

Hogyha vállaltad, ott a helyed
a hitvalló bátrakkal az élen!
Hogy a náladnál kisebb hitű
ébredező lélek se féljen
keresni engem, ki ma is
ugyanazt mondom, mint régen:
*„ki engem követ, tagadja meg
magát és hátra sose nézzen!”*

És ne legyen néki fontosabb
igém hallgatásánál semmi!
Mert amit hajdan megmondottam,
én abból nem tudok engedni
ma sem és senki kedvéért sem!
A „*Nem érek rá*” nem magyarázat,
s nem mentség, hogy épp ökröt vettél,
az sem, hogy építéd a házat.

Én nem vagyok olyan megértő,
mint sokan a langymeleg szívűek,
akik távol maradásodat
manapság nem is tartják bűnnek,
ha az igém szól. S nem is nagyon
óhajtják, hogy a mai vének
szájából is mennél többször
templomban zendüljön az ének.

De: ha vállaltad, ott a helyed
mindenkor a gyülekezetben!
Hogy ennél fontosabb legyen más,
Én soha senkinek nem engedtem!
És nincs alku! Bármilyen okos
érvekkel mented is magad:
mert kárhoztatód az eskü szó lesz,
s ezt felejtened nem szabad!

Nádudvari Nagy János: A Biblia

Mily nagyra nőtt a könyvek tengere!
Fuldoklik benne korunk embere.
Nem kap igazán éltető vizet,
és lélekmentő igazi hitet.

Haldokol csak, bár oly nagy a tudás,
hogy az már elbűvölően csudás,
szívében még sincs béke legbelül,
kiég lassan s hideg lesz, mint az űr...

Pedig van egy könyv e tenger felett:
az egyetlen, mit, pótolni nem lehet

a többivel, legyen bár millió,
mert ebből hangzik felénk az égi szó,
az éltető, az örökre igaz,
minden bánatra és gyászra vigasz,
mert ez nem ember, hanem Isten szava:
ezt közvetíti nekünk a Biblia.

Az egyetlen könyv a betűk tengerén,
melyből ma is úgy árad a fény,
mint hajdanában s mindenre megfelel,
mit más könyvektől hiába kérdezel...

KONDÓI KRÓNKA, HÍREK

Májusi lapszámunk óta megkereszteltük Tőzsér Lászlót, Drabon Boglárkát és Freivolt Áront. Isten áldása kísérfje életüket szeretteikkal együtt!

Múltkori újságszámunk óta **Isten dicsőségére adakoztak:** özv. Tőzsér Gyuláné kurátorasszony 20.000.-, Kántor Zsoltné 5.000.-, özv. Fekete Ferencné 8.000.-, Kántor Zsoltné 2.000.-, özv. Munkácsi Lajosné 2.000.-, dr. Szász Zsuzsa 4.000.-, ifj. Drabon József 10.000.-, Freivolt Ákos 20.000.-, Hornyák Mária 10.000.-, Tóth Tibor és családja 5.000.-, özv. Csontos Jánosné 2.000.-, özv. Antal Gyuláné presbiter 10.000.-, Végső Gyula 10.000.-, özv. Mihály Bálint 6.000.-, özv. Bódi Lászlóné 3.000.-, **összesen: 117.000.- forint.**

Szeptember 4-én Mályiban volt a lelkipásztor, ahol a templom felújítása és Mátyás Sándor lelkipásztor mályi szolgálati jubileuma alkalmával tartott ünnepi, hálaadó istentiszteleten vett részt.

Október 9-én két fővel képviseltük a kondói egyházközséget **Szirmabesenyőben** a templom felújításért tartott ünnepi istentiszteleten.

Október 15-16-án a Mályi-tó partján lévő Mécses egyházkerületi konferenciahelyen **lelkészgondnoki találkozó** volt. Kiss László pécsváradi lelkésztestvérünk egyháztörténeti előadásait hallgathattuk. Szombat reggel Várady Zsolt radostyánkondói lelkipásztor hirdette az igét a jelenvoltaknak.

KONDÓI HÍRNÖK

A Kondói Református
Egyházközség lapja
Szerkesztő és kiadó:
Várady Zsolt lelkipásztor

HUNGARIA-3775 KONDÓ

Szabadság utca 77. szám

Villámposta:

kondoref@gmail.com

Telefon: +36/48/424-570

+36/30/639-2903

Honlapcímünk:

www.kondo.ref.hu

Megjelenik igény szerint,
de évente legalább egyszer.

Adomány az újságra
példányonként 50 forint.

Lapunknak szánt írásait,
észrevételeiket
a fenti címre kérjük.

XXIX. évfolyam 3. szám
2021. szeptember

„DE KÖVÁRAM LŐN ÉNNÉKEM AZ ÚR,
ÉS AZ ÉN ISTENEM
AZ ÉN OLTALMAMNAK KŐSZIKLÁJA.”

XCIV. zsoltár 22. vers

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT, ÉS NÉKI ADJATOK DICSŐSÉGET!” (Jel. 14:7.) SOLI DEO GLORIA!

KONDÓI HÍRNÖK

KONDÓI EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA * XXIX. ÉVFOLYAM 3. SZÁM * 2021. OKTÓBER * SZERKESZTI: VÁRADY ZSOLT

A TARTALOMBÓL: Versek: dr. Luther Márton: Erős vár a mi Istenünk és Ady Endre: Október 6. Várady József Kondó posztumusz díszpolgára * Magyar szemmel: dr. Szabó Lajos: Imádság * Bartal Klára: 1956. * Sir John Bowring a magyar nyelvről * Radostyáni krónika, hírek * Radostyáni Sion Levél az Olvasóhoz * Igehirdetés * Versek: Nádudvari Nagy János: Krisztus figyelmeztetése a presbiterekhez és A Biblia * Kondói krónika, hírek *

A kondói gyülekezet újkenyéri úrvacsoraosztás után 2021. szeptember 12-én. Szücs Sándorné, Kovács Lajosné, Fekete Ferencné, Pócsik Ferencné, Pócsik Margit, Antal Gyuláné, Soltész Kálmánné, Bencs Sándorné, Tóth Tiborné, Hornyák Mária, Tózsér Gyuláné kurátor, Pócsik Tiborné, Jakab Lászlóné, ifj. Jakab Lászlóné, Kántor Zsoltné, Várady Zsolt lelkipásztor

„TÉRÍTS TEHOZZÁD, ÉS MI
MEGTÉRÜNK, KEGYELMES ÚR ISTEN!
ÚJÍTSD MEG IMMÁR MI NAPJAINKAT,
MINT RÉGI IDŐBEN.”

(385. dicséret 18. verse)

dr. Luther Márton: Erős vár a mi Istenünk

Erős vár a mi Istenünk,
 Kemény vasunk és vértünk.
 Ínségben együtt van velünk,
 Megvált és harcol értünk.
 Kél az ősi rossz,
 Bajvető gonosz,
 Csel vad fegyvere,
 Erőszak övele,
 A földön ő az első.

S ha földön ördög nyüzsgene
 És elnyelni akarna,
 Meg nem riadnánk - ellene
 Győz hitünk diadalma.
 A világi úr
 Tombolhat vadul,
 Semmit sem tehet,
 Ő megítéltetett.
 Megrendül egy szavunkra.

Önnön erőnk csak délibáb
 És bizony esnénk esten.
 De harcba küldte Egy Fiát
 Értünk maga az Isten.
 Kérded-é, ki az?
 Jézus, az igaz.
 Sok had, Egy a fő,
 Nincs Isten más csak Ő,
 Krisztus a Győzedelmes.

Él, áll az ige igazul,
 Akárki vesse-hányja.
 Táborainkra száll az Úr
 Szent Lelke, adománya.
 Jóhír, nő, család,
 Jóság, test, világ
 Veszhet, vihetik
 Veszendő kincseik', -
 Miénk marad az ország.

József Attila fordítása

Ady Endre: Október 6.

Őszi napnak mosolygása,
 Őszi rózsá hervadása,
 Őszi szélnek bús keserve
 Egy-egy könny a szentelt helyre,
 Hol megváltott - hősi áron -
 Becsületet, dicsőséget
 Az aradi tizenhárom.

Az aradi Golgotára
 Ráragyog a nap sugára,
 Oda hull az őszi rózsá,
 Hulló levél búcsúcsókja;

Bánat sír a száraz ágon,
 Ott alussza csendes álmát
 Az aradi tizenhárom.

Őszi napnak csendes fénye,
 Tűzz reá a fényes égre,
 Bús szívünknek enyhe fényed
 Adjon nyugvást, békességet;
 Sugáridon szellem járjon
 S keressen fel küzdelminkben
 Az aradi tizenhárom.

Várady József Kondó község posztumusz díszpolgára

„Tőlünk több száz kilométerre is, ha kiderült, hogy kondóiak vagyunk, sokszor az volt az első megjegyzés, hogy „de hát ott Várady József a lelkipásztor”.

A hétköznapi emberek életét szinte teljesen kitölti a munkája és a családja, de az ő munkája 46 évig hivatás volt, hivatás a javából. Hiszem, hogy a papi szolgálatból adódó keresztelések, konfirmációk, esketések, temetések nem merítették ki ezt a munkát.

Még emlékezhetünk rá gyermekkorunkból, hogy a parókia kertjében nevelgette az anyák napi tulipánokat. Itt láhattuk először az akkor nagyon ritkaságnak számító fekete tulipánt.

Jóleső érzés volt sokunknak, ha „nagybeteg” volt a családban és meglátogatta, vagy egy hirtelen, tragikus, feldolgozhatatlan haláleset után otthonukban vigasztalta a gyászolókat.

De nem csak a lelkipásztorunk volt, hanem nagy tudású ember is, aki az ország református templomairól írt könyveivel maradandót alkotott. Rengeteget utazott, sok helyen megfordult és kis falunk hírért még a tengerentúlra is elvitte.

1996-ban megjelent könyvében megírta a kondói református egyház történetét. Olyan fényképeket, dokumentumokat kutatott fel, aminek sokan még a létezéséről sem tudtak.

Neki köszönhetően ismerhetik meg gyermekeink rég eltávozott déd- és ük nagyszüleit, képet kaphatnak egy rég letűnt korról, s azokról az emberekről, akik előttünk jártak itt.

Ez a könyv minden kondói ember öröksége. Ahogy a címer is, amit az ő kérésére és útmutatása alapján alkottak meg, és ma is Kondó hivatalos címereként használunk.

Várady József tiszteletes úr olyan ember volt, aki tartalmas életet élt. Sokaknak segített a faluban, s nem várt érte köszönetet. Rengeteg napot áldozott az életéből arra, hogy támogatókat keressen az új parókia felépítéséhez, vagy a templom felújításához.

Szívvvel lélekkel kondói volt. A falu minden lakóját családtagnak tekintette, békességre és egymás szeretetére kért minket.

A gondjait vívódásait nem láhattuk, azzal ő birkózott meg, nekünk csak a végeredmény jutott. A szép parókia, a felújított templom, a 46 év szolgálat.

Ezt a szolgálatot köszönjük meg, sajnos csak halála után, a posztumusz díszpolgári címmel.”

(Fajder Gábor önkormányzati képviselő beszéde 2013. márciusban a kondói templomban, melyet Várady József posztumusz díszpolgárrá avatásán mondott el.)

MAGYAR SZEMMEL

Részlet dr. Szabó Lajos volt kassai, majd a város megszállása után taktaszadai református lelkipásztor, egyháztörténész, sárospataki professzor 1945. áprilisban Kassán elmondott, – de most is időszerű –utolsó imájából:

Jézus Krisztusunk! Te velünk voltál, ezért a legnagyobb nyomorúság is csak merő áldás volt számunkra, megutáltatta a világot, és közelebb küldött tehozzád. Bánthattak, verhettek, köpdöshettek, olybá tekinthettek, mint vágó juhokat, facsarhattak és gyilkolhattak, – de meg nem semmisíthettek, mert velünk voltál, mert beléd fogóztunk, és el nem engedünk sem az oroszlánveremben, sem sötét vizeknél. Bizony, tied volt a múlt! Bizony, tied a jelen! Csak a te Igédben van most is bizodalmunk! És bizony, tied a jövőendő idő! Uram! – taníts minket imádkozni! Uram, add nekünk bűneink bocsánatát! Uram, jöjjön el országod, és legyen meg akaratom a mi életünkben! Uram, maradj velünk, és őrizd a kassai bástyádat most és örökkön! Ámen.

Bartal Klára: 1956.

Tüzet sem raktak s kigyúltak a lángok,
Szemek szikráztak, fölizzott a szív,
Testvér lett az is, kit először láttál
S megittasultál, hogy a HAZA hív.

Különös ősz volt. Íze lett a szónak,
A kézfogásnak újra ereje,
Fájó gerinced gyógyította gyorsan
A friss szabadság édes melege.

Tegnapi őrződ ma "bajtárs"-nak hívtad.
Már nem riasztott az egyenruha,
De nem hitted, hogy bajban lesz majd társad,
Hisz ily' tiszta még nem voltál soha.

Szállt, szállt a Himnusz. A trikolor lengett.
Az egész nemzet csak egyet akart.....

S hogy megindultak keletről a tankok,
Nyugaton ez csak pár embert zavart.

Sokan eltűntek. Volt, ki messze szökve
Cipelte sebét s még ma is zokog,
Volt, aki vallott sosem ismert bűnről
És elszenvedte, mit érte kapott.

Sortűz is dördült. Az volt szerencsésebb,
Kit nem lengetett magasan a szél.
Az eltaposott nemzet fájdalomról
Szavak helyett sok sírgödör mesél.

Iszonyú évek dermedt, hideg csendjén
Átizzik mégis örökre a láng:
Az az OKTÓBER minden őrizőnek
A ki nem húnnyó, égő lármafánk.

A MAGYAR NYELV

Sir John Bowring (1792-1872) XIX. századi neves angol nyelvész és államférfi 100 nyelven beszélt és 200 nyelven olvasott, többek között magyarul is. Sok magyar költeményt (Petőfi verseket is) fordított angolra, és egy irodalmi szöveggyűjteményt is kiadott, melynek előszavában a következőket írta nyelvünkről:

„A magyar nyelv messze áll magában. Egész sajátos módon fejlődött és szerkezete olyan időkre nyúlik vissza, amikor a legtöbb most élő európai nyelv még nem is létezett. Önmagában, következetesen és szilárdan fejlődött nyelv, melyben észszerűség és számtan van, sőt hajlékonyságával és alakíthatóságával erős a hangzatokban. Az angol ember legyen büszke arra, hogy (angol) nyelve az emberi történelem korszakát tünteti fel. Ki lehet mutatni az eredetét, kivehetők, szétválaszthatók benne az idegen rétegek, melyek a különböző népekkel való érintkezés során rávakolódtak. Ezzel szemben a magyar nyelv egyetlen darabból álló terméskő, melyen az idő viharai karcolást sem ejtenek. Nem az idők változásától függő naptár. Nem szorul senkire, nem kölcsönöz, nem üzletel, nem ad és nem vesz senkitől! Ez a nyelv a nemzeti felsőbbrendűségnek, szellemi függetlenségnek legrégebb, legdicsebb emléke. Amit a tudósok nem tudnak megfejteni, azt mellőzik. A nyelvészetben éppúgy, mint a régészetben. A régi egyiptomi templomok egyetlen kőből készült padozatát sem tudják megmagyarázni, senki nem tudja honnan jött, melyik hegyből vágták ki a csodálatos tömeget, miként szállították oda, miként emelték fel a templomok tetejéig...

A magyar nyelv eredetisége még ennél is sokkal csodálatosabb tünemény! Aki ezt megfejti, az az isteni titkot fogja boncolgatni, valójában annak is az első tételét:

»Kezdetben vala az Ige és az Ige Istennél vala, és Isten vala az Ige.«

A magyart, az egyik legrégebb európai élő, írott nyelvet – melynek őshazája Közép-Európában a Kárpát-medence, és Magyarország nemzeti nyelve – világszerte 25 millióan beszélik. Páratlanul szép fővárosát – Budapestet (1997-ben) – 2.5 millió magyar népesíti.

**„VILÁGOSSÁG TÁMAD FEL
AZ IGAZRA,
ÉS AZ EGYENESSZÍVŰEKRE ÖRÖM.”**

XCVII. zsoltár 11. vers

RADOSTYÁNI HÍREK, HIRDETÉSEK

Szeretettel hívjuk testvéreinket istentiszteletre, ami minden vasárnap 10 órakor kezdődik.

Legutóbbi lapszámunk óta **megkereszteltük** Rác Noémit, Balázs Bélát, Ivacs Boglárkát, Oszkó Benettet, Haucke Liliánát, Lukács Hanna Kingát, Gyuris Elzát, Baros Zack Simont és Lipták Milánt. Isten hozta az újszülötteket, áldja meg őket szereteteikkel együtt!

Május 16-án **konfirmációi fogadalmat** tettek: Váradi Csaba Milán, Balázs Vanessza, Ruszó Beáta Daniella és Sándor Fanni.

Májusi lapszámunk óta május 20-án **eltemettük** idős Káló László 55 évet élt, június 7-én Vass Zoltán alpolgármester 63 évet élt, június 10-én Lukács Lajos volt presbiter 77 évet élt, június 19-én Szabó István 63 évet élt, augusztus 27-én Tóth István 51 évet élt atyánkfiát. Mennyei Atyánk vigasztaló szent kegyelmével gyógyítsa a gyászolók fájdalmát!

Előző lapszámunk óta **Isten dicsőségére** a következő **adományok** érkeztek a radostyáni egyházban: Ruszó Beáta és Sándor Fanni konfirmációjuk alkalmával 20.000.-, Balázs Vanessza és a Váradi család konfirmációkor 5.000.-, Molnár Béláné 2.000.-, Rác Noémi keresztelesekor keresztszülei és a rokonok 15.000.-, özv. Szabó Jánosné 5.000.-, özv. Lukács Lajosné és családja 5.000.-, özv. Vass Zoltánné 10.000.-, Szabó Viktória 2.000.-, Kuttor László 10.000.-, Ivacs Tamás és felesége 10.000.-, néhai Tóth István fiai 7.000.-, Sarkadi István presbiter 10.000.-, Haucke Noémi és Denis 10.000.-, Lipták Balázs 5.000.-, összesen: 116.000.- forint.

RADOSTYÁNI SION

A Radostyáni Református
Egyházközség Lapja

Szerkesztő és kiadó:
Várady Zsolt lelkipásztor
HUNGARIA-3776 RADOSTYÁN

Kossuth L. utca 2-4. szám

Villámposta: radostyan@gmail.com

Telefon: +36/48/424-570
+36/30/6392903

Honlapcímünk a világhálón:
www.radostyan.ref.hu

Megjelenik igény szerint,
évente legalább egyszer.

Adomány az újságra
példányonként 50 forint.
Lapunknak szánt írásait,
észrevételeiket
a fenti címre kérjük.
XXIX. évfolyam 3. szám
(71. szám) 2021. október

„JÓ DOLOG DICSÉRNİ AZ URAT,
ÉS ÉNEKET MONDANI
A TE NEVEDNEK, OH FELSÉGES!”

XCII. zsoltár 2. vers